

“Els silencis de Maria” és una novel·la actual. Intimista, compromesa, dura i ben escrita que s’endinsa en temes com la violència de gènere, la immigració i la diversitat cultural.

És una novel·la que, al principi, costa de llegir perquè està escrita en segona persona del singular, però que, una vegada acostumat, t’enganxa; et permet sentir-te espectador de l’exterior i mostrar-te, sense perdre intimitat, el silenci interior dels protagonistes i eixe sol que retorna l’ànima de viure, de seguir endavant.

La història es construeix a través de Laura, l’enigmàtica visitant d’Hèctor, un pres preventiu al centre penitenciari de Fontcalent, acusat de l’assassinat de la seua dona, Maria. A través de la lectura que fa Laura del diari de Maria es posa al descobert el passat de la víctima i les seues vivències com a integrant d’un anterior matrimoni poligàmic a la ciutat de Dubai i en una posició d’absoluta submissió.

És una novel·la de sensacions. Vas llegint i, de sobte, sents una olor agra de fel barrejada amb l'aroma de l'alcohol fins que de nou, un perfum de flors porten records del passat, molt llunyans, i et sents a gust.

A poc a poc t'endinses al pensament d'Hèctor, veus com perd el control i se t'acuden tot d'emocions i t'adones que la història t'atrau, que malgrat haver de deixar la lectura perquè s'ha fet tard i has d'anar a dormir, tens ganes de continuar-la i saber-ne més.

Després, en alçar-te, quan tornes a agafar el llibre et fixes en el títol: "Els silencis de Maria" i et dius que has de descobrir, has de trencar els silencis que va deixar en vida fins que tots els enigmes siguin resolts.

Al relat, de seguida, notes la innocència d'una veu que lluita pel seu futur. I la compares amb l'altra que, presonera del passat, ha estat fugint per guanyar-li la partida al destí i t'assalta el sentiment d'estar envaint la intimitat d'algú, de la jove Maria.

Es coneix la fredor entre el matrimoni, sempre trista, sense parlar; furgant en el passat i portant-nos al present. I, allí, enmig de

la desolació, del no-res, amb molt de silenci, te n'adones que els protagonistes han jugat prou amb els seus sentiments.

I et sobta notar el vent de ponent, calorós, carregat d'humitat, que no porta mai res i comprovar que sempre hi ha persones, com hi ha plantes, que s'adapten a tot. Són eixes històries perdudes que esdevenen passat i, al mateix temps, el motiu per a continuar endavant.

A poc a poc et sents transportat a eixa història que veus real i que et deixa pel camí obert a la imaginació. Testimonis autèntics. Vides que són una novel·la. Vides en què la duresa fa que al final tot ens faça igual. Històries de vida que es repeteixen una rere l'altra.

Veus Hèctor, presoner dels seus records, del passat que revifa cada dia, carregat de secrets, com tots, que continuarà conservant-los per a sobreviure. Records que no s'han d'esborrar perquè és l'únic que li queda del passat, perquè els necessita per a seguir viu.

Tot això barrejat amb la força de la immensitat del desert, la força del sol que tot ho incinera, l'absència de tot i el crit del silenci.

I et sorprens perquè saps que al desert, com a la vida, hi ha el dia calorós i la nit freda.

Què difícil és resistir la nit en el desert i en la vida!

A poc a poc notes com el cor et bateja fortament, comences a entendre la força del desencant, a endinsar-te en la història intentant mantenir-te al marge, però no pots. I cada capítol que lliges et dius que l'ésser humà és l'única espècie que ensopega dues vegades amb la mateixa pedra.

I veus els colors dels quadres de la Maria, tots erms i sense vegetació; una immensa barreja d'ocres i de tonalitats fosques.

“Els silencis de Maria” és una història d'amors i desamors, carregada d'enyorances, de persones que no s'estimen a sí mateix i van consumint-se lentament; d'imatges que es posen damunt teu, com una llosa que t'impedeix respirar.

Una història de maltractaments i violències que, malauradament, és actual. On a poc a poc, traient una capa i una altra, ens mostra i analitza les fases per les que passen les persones

fins arribar a destruir-se. Entre plors i demandes de perdó, per convèncer-se que encara hi ha una engruna d'amor dins seu.

I apareix l'opció de l'alcohol davant la impossibilitat psicològica de fer front als problemes quotidians, per fugir de la realitat.

Aleshores tornes a pensar en el que havia dit abans, que és una novel·la d'olors. De vegades fa molt bona olor, com l'aroma d'una rosa o una mica més exòtic com el sàndal i, d'altres, desapareix la bona flaire i ensumes un aroma desagradable, com el baf agre d'un alé.

“Els silencis de Maria” és una novel·la on es veu el discurs masculista tradicional contraposat amb el de les dones alliberades; pàgina a pàgina vas entenent com, en la vida, si se't fica el corcó del dubte et rosega i avança en el teu interior.

De sobte captes els sentiments, el dolor del viure sense poder trencar el destí i et sorprens veure que comencen a ser-te pròxims els silencis de Maria.

Endinsant-nos en el seu secret, les paraules de la Maria ens permeten veure-la viva... l'enyorança del passat, de les dunes del desert; l'esplendor de la sorra i el seu bram; l'esperit de rebel·lió, el vent que trenca el silenci; la força de la solitud, la lluita contra els designis del destí...

Sabedors que som el que som gràcies al nostre passat, la força de les paraules i dels records ens ajuden a pensar el futur, el destí incert de la vida. No podem canviar el curs de les coses, però si poguérem canviar l'ordre de les coses ho faríem: redreçaríem la situació i tindríem una nova oportunitat.

I sorgeix el dubte. Perquè si per fugir busquem un recer segur on no tenir por; la realitat ens diu que en el tema de les relacions, els humans no sempre podem controlar els sentiments, que tot es trastoca quan tornen els fantasmes del passat.

Bé, per acabar, només desitjar-vos que gaudiu de la lectura.

Leandre Iborra